

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννινταξή,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς ός πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμέ.

Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναιι μόνο.

Για τ'ά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
προς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Μαίον ένδεκάτη,
άδεμας τό Παλάτι.

Πενήντα δύο και πεντακόσα,
τού ποδογύρου παρλόρ' ή γλώσσα.

**Στίχοι. που πέφτουν βροχηδόν
μέ μίαν νέαν έποφδόν.**

Τό μαύρο μου καστόρι φορώντας τό στραβό
για τών ύποψηρίων τάρχοντικά τραβώ.
Ένας σάν νυσταγμένος σέ μιά γωνιά σκαλίζει
τούς νέους καταλόγους του Δήμου 'Αθηναίων,
έκείνος χαμογεμάται και τούτους ρουχαλίζει
και μιά φωνή μου λέει ανύστα και τών γονίων.»

Τής έλογής ήμέρα μεγάλη ξεμερώνει
κι' Άγκυρα δέν άκούω, δέν άνητεί Κορδόνι.
Άνάστα και κρύα διαβαίνουν γειγονότα,
ή Κορδονοκαλούμπα δέν βρίμεται σάν πρώτα,
και μήτε όρφ κουμπούρα και ρόπαλον γενναίων,
και μιά φωνή μου λέει ανήκρα και τών γονίων.»

Άπλώνει της άριδας καθίς τειμπαλχανάς
κι' έγώ προς όλους όρσιν σπουδαίαν εξαγγέλλω,
κάν ό Κανάρης άβέγγη, κάν ό Καλλιφρονάς,
κάν ό τρανός Δραγούμης μέ τό 'ψηλό καπίλο,
κάν ή μωρτιά του Ραλλία, τό σύμβολον τό νέον,
άσους παντού να λίνε εζέρα και τών γονίων.»

Για τούς ύποψηρίους ό κόσμος δέν χαλξέ,
για τούτους βουδαμάρα σέ κάθε μπαχαλξέ,

κι' ό μίγας Κορδονίδης 'στών Κηρισσιά πηγαίνει
κι' έκεί τός άπαιτήσεις τών δανειστών προσμένει,
τόν Βόρειον μαστίζων και τούτον αναπνέων,
και μιά φωνή μου λέει εφρέσκο και τών γονίων.»

Έκεί ζωογονείται μέ στόμα κεχνηός
γελών δι' άντιπάλους και δανειστάς κοπιτάς,
μά κι' ό Σκουζής μέ πίναις από πτερά χηνός
στέλλει διακοινώσεις 'στών Πόλι για τούς Κρήτας
προς δέξαν τών Μινιστρων και τών καπιτανείων,
και μιά φωνή μου λέει απένα και τών γονίων.»

Άπίξω 'στό Παλάτι μονάχος σουλατσάρω
κι' όλοι μου λίν πως 'πήγαν 'σθή Μόσχα για τόν Τσάρο,
κι' ό Βασιλείς μονάχος άπίμειν' ιδώ πέρα
μέ δύναμιν να δράση χιλίων σκαπανείων,
μά 'στους Κορρούς έπήγε ν' άλλαξη τόν άίρα,
και μιά φωνή μου λέει εζύμει και τών γονίων.»

Καλό σου κατευόδιο κι' έκεί 'στό Μ ό ν Ρ ε π ό
όσο 'μπορίσης μίνε . . .
τήν πόρτα της Συνόδου της 'Ιεράς κτυπώ,
μίσσα κανείς δέν είναιι,
κι' ή πόρτα δέν άνοίγει σ' έμέ τόν κεχνηαίον
και μιά φωνή μου λέει εβούθα και τών γονίων.»

Θάρρῳστος καὶ πάλιν μὲ νόσους Ἀυλικὰς
κανίνας θεοφόρος καὶ φαρμακνικὰς,
ἰγὼ δὲ τῆς Τριχίδος ὠνὼν τὸ τρίλαμπες
κί' ἕνα σταυρὸν βσταίων καθὼς τὸν Κυρναίων,
τῶν φαρμακνικαδὸν γυρσίω τῆς πομπῆς
καὶ μὲ φωνὴ φωνάζει ἐπίστας καὶ τῶν γονίων.»

Μοῦ λίνε πὼς κί' ὁ ρέκτης Διάδοχος τοῦ Θρόνου,
ὁ μιμητὴς καὶ λάτρης τροπαίων παλαιῶν,
ἐν σχέδιον ἐσκήθη ἐντὸς ὀλίγου χρόνου
περὶ μαλλούσης ρίστας Ἀγώνων εὐκλειῶν,
ὅπου θὰ γίν' ἡ γῆ μας κοίλας τῶν Χαναναίων,
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λίνει «πνεῦμα καὶ τῶν γονέων.»

Κυττάζω κορδαμένο μὲ τρόπαια 'στους ὁμούς
καθε κατωκοκλήθη,
βλέπω τὸν ἕνα κί' ἄλλον νὰ πηλαγῇ 'στους δρόμους
σὺν νύχτῃ πίσω νέρει,
τρίχω κί' ἰγὼ μαζὶ τῶν μὲ στήθος μὸς πνέον
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λίνει «μοῦρα καὶ τῶν γονέων.»

'Εμπρός καὶ πίσω τρέχει πυκνὸν δρομίων σμήνος
καὶ τοῦ Σταδίου λέγουσιν ὁ χορηγὸς ἐκείνος
πὼς θὰ ξανακληρώσῃ
γὰ νὰ τὸ μαρμαρώσῃ,
κί' ἀπὸ τῶν Ἀπενίων κί' ἀπὸ τῶν Πυρρηναίων
βοῇ κραυγὴ μεγάλη «πλούτος καὶ τῶν γονέων.»

Παρήλθε τίλος πάντων τῆς χώρας ὁ λιμός
κί' ὅλος ἐκαρμαρρῶται τῆς δόξης ὁ βωμός,
ὅμως ἐν μίσῳ τόσο καλλιμαρρῶν πλούτου,
ποῦ γάνει καθὼς ξένος βλακέντιος τὸν νοῦ του,
ἀκούω 'στὸ Ταμίον συχοῦς κρωγμῶς ὀρνέων,
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λίνει «φόρος καὶ τῶν γονέων.»

Σταρανωμένος τώρα μὲ κλήμα κί' κισσὸν
ἀμίρμος καθίζω παρὰ τὸν Ἰλισσόν,
κί' ἀκούω βαρυτόνους καὶ λιγρούς βατραχῆς
τὸ Στάδιον νὰ ψάλλουν καὶ τοὺς ἀεραμάχους,
ποῦ φέρουσιν ἀμαρτίας τῶν Κολοκοτρωνίων,
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λίνει εὐδὲ καὶ τῶν γονέων.»

Βλέπω 'στὴν τόση λύπη, βλέπω 'στὴν τόση ζέστη,
πὼς ἀρχισὲ μὲ πάστρα, ποῦ κόσμος θ' ἀπορήσῃ,
ἀκούω πὼς κί' ὁ στολὸς θὰ πᾶν 'στὴν Τεργίστη
νὰ παστρευτῇ ντακάπο καὶ νὰ ξαναγυρῇ
τὰς κεφαλὰς φοβίζων πολλῶν Ἰδρῶν Διρναίων,
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λίνει «πάστρα καὶ τῶν γονέων.»

Βλέπω μικρὸν μεγάλων ἀσπίδους χαρακτηρῆς
'ψηλὰ νὰ μάς σηκώνουν,
'στὸν δρόμο τοῦ σπητῆ μου κυττάζ' ὁδοστρωτῆρας
τῆς πέτρας νὰ πλάκωνουν,
βλέπω καὶ πτόμα σκύλου, ὅμα σκληρῶν γονέων,
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λίνει «βρομὰ καὶ τῶν γονέων.»

Τῆς δόξης τὸ σπρίγος κί' αὐτὸ τὸ καλκαίρι
λυσσὰ καὶ παραφίρει
τὴν ράτσα τῶν συγγόνων, τοὺς δούς καὶ τὰς Μούσας,
ταυτίτῃ μου ξικουραίνουσιν στριγγλίσματα γυναικῶν,
κυττάζω καὶ κυρίας πολλὰς ἐγκαυνοῦσας,
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λίνει «δράσας καὶ τῶν γονέων.»

Δὲν ἔχω τί νὰ γράψω, δὲν ἔχω τί νὰ πῶ,
κί' ἔκεί μὲς 'στοῦ Φαλήρου τὸ μέγα Μὸν Ρε πό
ἴσως τὸν ἄλλον μῆνα κί' ἰγὼ νὰ χεῖροφίω
μὲ κινδύνον μεγάλον ἀπὸ λιμῶν νὰ ρέψω,
μὰ στίγαν πᾶς δὲν βρισκῶ ποῦ νὰ τελειών' εἰς νίον
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λίνει «σάλλα καὶ τῶν γονέων.»

Συνέδριον τῶν γυναικῶν τὰ μάλιστα τρομακτικόν.

(Ἡ παμφιλτάτη Διοποινα κυρία Φασουλὴ
μεγάλας εἰς τὸ σπῆτι τῆς κυρίας προσκαλεῖ,
καὶ πρώτη χειραφέτησιν τῶν γυναικῶν γυριῖται
καὶ τίττω ρητορεύει.)

Ἡ Φ. — Ἀγαπηταὶ κυρίαί μου, καὶ λόγια καὶ μὴ,
βεβῶσις εἰν' ἐξαιρέτος καὶ δι' ἐμὲ τιμὴ
τὸ κλῆθαι 'εἰς τὸ σπῆτι μου μετὰ σπουδῆς καὶ ζήλου
νὰ δεῖξωμιν τὴν δύναμιν τοῦ κρατικῶν μας φύλου.

Δὲν ἀγνοεῖτε βίβια, περιφανεῖς κυρίαί,
πὼς ἦσαν δρόμο τῶν ἀνδρῶν αἱ τόσαι φλυαρίαι,
ἰσχύως δὲ κί' ὁ συγγραφεὺς ἐκείνος τῆς Π α π ι σ σ η ς
μὰς ἔλυσεν πατόκερρα μὲ τοὺς λοιποὺς ἐπίστας.

Κί' ἐκείνος εἶπε τὰ παλὰ καὶ τὰ συνειθισμένα,
πὼς ὀηλικὸν φιλόλογον δὲν ἐκτιμᾷ κανένα,
κί' αὐτὸς τῆς ἰσχυρῆς ἀνοστηλαῖς, ποῦ λίνε κί' οἱ λοιποὶ,
καὶ πὼς ἡ λογιστὴς μας δὲν εἶναι προκοπὴ.

Ἀλλὰ κί' ἐμεῖς, κυρίαί μου, τὸν λούσαμε καλὰ
μὲ περισσὴν ἀβρότητα, κί' ἰδεῖξμεν καὶ πάλιν
πὼς τῶν ἀνδρῶν κορυκοῦνται τὰ δύνατα μυελὰ
καὶ δὲν ἀντίχουν σὺν κί' ἐμαῖς εἰς τῆς ζωῆς τὴν πάλιν.

(Τοιαῦτα 'στὸ Συνέδριον ἡ Διοποινα ἀλαλάζει
καὶ σταματᾷ γιὰ μὲν στιγμὴ καὶ τὸν ρυθμὸν ἀλλάζει.)

Καὶ σήμερον ἐμπρὸς σας λυσικόμος πετῶ
καθὼς ἡ Λυσιστράτη, καθὼς ἡ Λαμπρινή,
καὶ φλέγομαι μαζὶ σας κί' ἀνάβω καὶ καφόνω
καὶ τῆς χειραφείας τὸ λάβαρον ὑφόνω.

'Εμπρός... χειραφεία κί' ἰδὼ κί' εἰς ἄλλα μέρη,
τῆς γυναικῆς ὁ σίρκος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
'Εμαῖς μ' αὐτοὺς τῶν ἀνδρῶν δὲν κάνεμα χωρὶς,
τὸ φύλον μας ἀρχαίως προλήψαις ἄς πατήσῃ,
κί' ἂν ἀπὸ τώρα πάω ποτὶ 'εἰς τοῦ μαγειροῦ
ἄς ἔλθῃ καθεμὴ 'εἰς τοῦ μοῦτρα νὰ μὲ φτύσῃ.

Ἀρίω τοῦ σπητῆ μου τάμετρητα κουρίλια,
ποῦ μὲ τὰ δουλικὰ μου μὲ κάνουν ἴσα κί' ἴση,
μὰ καὶ τὰ προσφιλῆ μου περιφρονῶ μουρίλια,
ποῦ μέρα νύκτα κλαίει καὶ μοῦ φωνάζει τσίση,
καὶ λέγω 'στὸν συμβίον, τὴν μπόσικη μαζίτα:
«ἀπάρτα καὶ σκουπίζε τα.»

Κάτω πᾶς τὸ μαγειρίο,
κάτω τὸ νοικοκυριό,
κάτω βίος δουλικός,
καὶ δεσφὰ τῆς γυναικῆς,